

S. Kuf ja kas.

Noor häreke pallus emma käest lubba, esimest korda ka küllasse miina.

Emma ütles: „Minne siis peale, agga wata hästi ette, et monni kurri loom sulle äkkilist otsa ei te.“

Noor häreke lubbas, — läks.

Tuuni pärrast tuli joostes taggasi, ütles: „Oh emma, mis immelikko asjo sain minna selle lühikeesse aia sees näha! Väsin ühe rehhe kuni alla, olli üks inneto hirmus loom seal wantri reddeli peal, pumane müts peas, terrawad kaunuhused jallas, löi tibodega kokko, tõstis nenda waljuste healt, et minna wärrisefin kui hawalehheke, pan nin sealt jooksema.“

Sain teise küllalise aida ette, seal olli päwa paistel üks immelik kenna lomoke pitkali maas, nenda waggad silmad, nenda pehmed käppad, ni illus sille sabba; aias eünaft taggomiiste jalge peale, hakkas esimeste käppadega omma habbet sillitsema. Kõl minna ollesin hea melega temma

hõlma läinud, mõtlesin, lähhen enne emma käest lubba küsima.“

Wanna hiir ehmatas ni kangeste, et silmad kirjaks läksid, ütles: „Oh, minno kallis poioke, hea et sa tullid minno nõuu enne kulama. Kas tead ka, et se loom, mis sinna üsna muido kartsid, ei te meile ilmaški waewa, et temmal kül walli heal on hüüdma. Se on jo hea küllamehhe kuffekenne.“

Agga se teine loom, kel need pehmed käppad ollid, miska ta omma habbet sillitfes, se on jo kurja waimo tiggedust täis meie waeste lomokeste wasto. Kui saab, siis nelab. Se on jo pahha kas! Selle eest pead sa eünaft hoidma, kui ellawa tulle eest.

Keik sallalikko karda sa,
kel libbe keel, ja kurri meel.
Kül mõnnel mehhel walli heal,
ja aitab siiski armoga.